

שבתאי בסוף ימיו
הוא גידל כרס והתחיל להקריח..."

להרים את הדגל!

שבתאי בכרזה של התחיה
"הקסם שפע ממנו..."

עדנה היא ילדת מרחביה של השר-
מר הצעיר בעמק יזרעאל. היא קטנה
מאוד (1.56 מ'), ולפי דיברי אמה, היתה
"ירודה".

ילדה לא-יפה

היא ידעה שאינה יפה. כילדה היו
לה הרבה דמיונות. היא חלמה
שהחליפו אותה. היא גם פחדה פחד-
מוות מפני כלבים.

היא טוענת שפעם, כשהיתה ילדה
קטנה, קרה לה משהו נורא. הילדים
טיילו מחוץ לקיבוץ ונתקלו בכלב-
זאב. בקיבוץ היה כלב כזה, והילדים
חשבו שזה הוא. הם קראו לו, והכלב
התנפל על אחד הילדים וקרע לו את
הלחי. זה לא היה כלב-זאב, אלא זאב
אמיתי — לפחות לפי סיפורה של
עדנה.

בגיל 15 וכמה חודשים היא פגשה
ביענקלה. הוא היה מבוגר ממנה בשנה.
בסיפורה היא מתארת את הפגישה כך
(תיאור שהיא שמה בפי הגיבורה):

מן הרגע הראשון שהייתי במ-
חיצתו — בערב קיץ רחוק במיפגש
של ערב-שבת בקיבוץ, כשישב
בשורה מאחוריי ודפק ברגליו ב-
התלהבות לקצב השירה על רגלי
הכיסא שעליו ישבתי — חשתי
בהדף האדיר של הנוכחות שלו,
שריתקה אותי אליה כמעט ללא
נוע.

בקושי אפשר היה לנשום כש-
הוא היה שם — נסיך מעולם-
האגדות — בחולצה לבנה עם
שרוולים מוגשלים ומיכנסיים
קצרים חאקי דהויים וסנדלים,

הזוג בבית ליד החזיריה
החזיר השמן ביותר בעולם

שופע קסם לא יתואר, מחשמל -
בכל מה שעשה. בכל מה שלא עשה.
נמצא כאן מאחוריי, ובכלל לא יודע
שקיימת מין ילדה כזו חרדה
ומוקסמת...

זה היה ערב חורף גורל בשבילי,
ידעתי (אף שהייתי רק בת חמש-
עשרה וחודשים אחדים), שפגשתי
את ה י ח י ד, האחד והיחיד
בעולם, ידעתי שבאמת הנה ישנו
נסיך, כאן על האדמה, ועכשיו,
לימים ספורים, מתהלך בסנדלים
חומים-תנ"כיים על קרקע הסיד
הקשה של קיבוצי. ידעתי גם של-
עולם ארצה בו, אמשך אליו בכוח
שלא תהיה לי שליטה עליו.
שלעולם יעמוד בלב חיי.

לא, לא בחרתי בו, אי-אפשר
היה לבחור בו. הוא היה נ ב ח ר
מעצם הווייתו, נסיך מלידה. הוא
לא היה צריך להניע אצבע, להביט,
או לחייך, כדי שיאהבו אותו - הוא
נולד לתוך ים של אהבה, שהקיף
אותו בכל אשר מנה.

הקסם שפע ממנו, נשפך על
סביבותיו, ועימו שיפעת-החיים
הזאת ועוצמת-החיים, שהיתה
מרוכזת במסות אדירים בכל תא
שבו, בכל תנועה. אי-אפשר היה
שלא להימשך אליו, שלא לרצות
להביט בו, לנוע, לחוש במגעו,
להיעטף במבט עיניו, לשמוע את
קולו עוד ועוד ועוד.

הוא יפה מדי

עדנה היתה בת 19 כשהשניים
נישאו כתל-אביב, באולם קטן של
ויצו ברחוב פינסקר, בניגוד לעצות של
אמא, שאמרה שהוא יפה מדי בשבילה.
"אחר-כך ידעתי שהיה כזה גרעין של
אמת. הבנתי שיענקלה לא יישא אותי
לעולם על כפיו."

כמשך עשר שנים, מגיל 20 עד 30,
עבד יענקלה בחזיריה של מרחביה,
בהתלהבות אדירה. לחרר הקטן שלהם
היו מגיעים מגדלי-חזירים מכל הארץ,
בנעליים כבדות. בחרר היתה תלויה
תמונת-ענק של החזיר הגדול ביותר
בעולם, ששקל חצי טון והיה רוסי.

"הריח של החזירים הפריע לי מאוד.
מה גם שהחרר היה במרחק של 50
מטרים מהחזיריה. באותה התקופה לא
בגד בי יענקלה, אבל ההתנכרויות שלו
והשתיקות שלו היו קשות. היתה המון
אפרוריות בחיינו.

יעקב ועדנה בקיבוץ
למדתי את כל הטריקים להיות אשה..."

יעקב ועדנה כזוג צעיר
ניצחתי משוררת יפהפיה..."